

CURTEA DE APPEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A C _____ ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Sentința civilă nr.570

Ședința publică din data de 09.04.2021

Curtea constituită din

PREȘEDINTE: D ____ V ____

GREFIER: D ____ -G ____ I ____

Pe rol se află soluționarea în contencios administrativ și fiscal a cererii de chemare în judecată, formulate de reclamantul **B _____ B _____ – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție**, în contradictoriu cu pârâțul **A _____ A _____ A _____**, cauza având ca obiect anulare act administrativ.

La apelul nominal făcut în ședință publică a răspuns reclamantul, prin consilier juridic **A _____ T _____**, care depune delegația în ședință publică și pârâțul, prin consilier juridic **M _____ M _____**, care depune delegația în ședință publică.

Procedura de citare a părților este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință care învederează instanței faptul că la data de 05.04.2021 reclamantul a formulat răspuns la întâmpinare, după care:

Curtea comunică un exemplar al răspunsului la întâmpinare formulat de reclamant către pârât.

Curtea, analizându-și competența în conformitate cu dispozițiile art. 131 Cod procedură civilă, stabilește că este competentă general, material și teritorial să judece prezenta cauză, în temeiul art. 10 din Legea nr. 554/2004.

La interpelarea instanței, reclamantul, prin consilier juridic arată faptul că, prin precizările la cererea de chemare în judecată, înțelege să conteste și adresa nr.1265 din 06 ianuarie 2021 reprezentând răspunsul autorității administrative prin care a fost respinsă plângerea prealabilă.

Curtea constată că prin întâmpinare au fost invocate excepțiile prescripției dreptului la acțiune și excepția inadmisibilității cu privire la cererea de chemare în judecată și la precizare.

Pârâțul, prin consilier juridic, arată faptul că excepția inadmisibilității a fost invocată sub două aspecte, din perspectiva naturii juridice a actului atacat și sub aspectul că procedura nu prevede o cale de atac, conform legii speciale. Cu privire la răspunsul la plângerea prealabilă, apreciază că acest capăt de cerere este inadmisibil.

Reclamantul, prin consilier juridic, învederează instanței faptul că la finalul acțiunii în anulare a solicitat ca probatoriu înregistrările ședințelor Consiliului Superior al Magistraturii la momentul la care a fost tergiversată cauza. Consideră că acest probatoriu este util și cu privire la soluționarea excepției prescripției dreptului material la acțiune. Teza probatorie este că, o parte dintre membrii Consiliului Superior al Magistraturii aveau în vedere să provoace această prescripție menționată de art. 11 alin. (1) lit. c. Practic, tergiversarea de la 30.04, care a continuat în lunile ianuarie, august, decembrie, a fost făcută cu scopul de a provoca prescripția. Arată că, acest aspect îl cunoaște de la asociațiile profesionale cărora li s-a permis să participe la ședințele și dezbaterile Consiliului Superior al Magistraturii, așa încât solicită și procesele-verbale și înregistrările acestor ședințe. La interpelarea

instanței, reclamantul, prin consilier juridic, arată faptul că acestea nu sunt publicate și pe site-ul Consiliului Superior al Magistraturii, nefiind publice.

Pârâtul, prin consilier juridic, solicită respingerea cererii de probe, întrucât textul de lege este foarte clar, în sensul că termenul de prescripție curge de la data expirării termenului de soluționare a plângerii prealabile. Legea impune un termen de 30 de zile de soluționare a unei plângeri prealabile. De la expirarea acestui termen curge termenul de prescripție, fiind un termen imperativ, iar împrejurarea că autoritatea publică nu poate să soluționeze o plângere prealabilă în acest termen de 30 zile nu schimbă cu nimic textul legii. Arată că, cu privire la cele menționate mai sus, se referă la dispozițiile art. 11 alin. (1) lit. c.

Curtea, cu privire la cererea de administrare a probatoriului constând în înregistrările ședințelor Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, cu privire la apărările cu privire la excepția invocată de pârâtă, apreciază că nu este utilă față de dispozițiile exprese ale prevederilor art. 7 și cele ale art. 11 din Legea nr. 554/2004.

Curtea acordă cuvântul cu privire la excepția prescripției dreptului material la acțiune.

Pârâtul, prin consilier juridic, consideră că cererea de chemare în judecată a fost formulată peste termenul legal de 6 luni de la data la care A _____ A _____ A _____ A _____ ar fi trebuit să soluționeze plângerea prealabilă. A calculat faptul că a fost depășit termenul cu 2 luni, chiar și cu perioada de suspendare din 2020 în timpul stării de urgență. Prin urmare, având în vedere dispozițiile art. 11 alin.(1) lit. c din Legea contenciosului administrativ, coroborat cu art. 7 alin. (4), solicită admiterea excepției prescripției dreptului material la acțiune și respingerea acțiunii ca prescrisă. Cu privire la excepția inadmisibilității acțiunii arată pe scurt propunerile raportului Inspecției Judiciare, acestea având relevanță în soluționarea excepției. Acest raport a fost aprobat prin actul care face obiectul prezentei cereri de chemare în judecată și prin acesta s-a dispus comunicarea acestuia către S.I.I.J. pentru a fi avut în vedere la instrumentarea dosarelor de urmărire penală, luarea măsurilor care se impun de către DNA în vederea arhivării suportilor optici vizând măsurile speciale de supraveghere tehnică și discutarea în cadrul ședințelor de învățământ procesional descentralizat a aspectelor reținute în rapoarte. Consideră că o hotărâre emisă de A _____ A _____ A _____ A _____ prin care se aprobă un raport de control al Inspecției Judiciare, care nu produce nici un efect juridic în nici un fel față de reclamantă, nu este un act administrativ așa cum este acesta definit de lege. Printr-un act administrativ trebuie să se producă efecte juridice față de o persoană care se consideră vătămată. În cauza de față nu se poate dovedi o vătămare. Și în ipoteza în care s-ar fi dispus prin acest raport măsuri cu privire la persoana cu funcție de conducere, sau alte măsuri care ar fi antrenat răspunderea persoanelor din cadrul unității de parchet, arată că există faptul că aceste măsuri, tot în legea specială nr.303, există proceduri speciale unde există căi de atac speciale. Arată, de asemenea, că în regulamentul 1027/2012 și în Legea nr. 317, nu este prevăzută vreo cale de atac împotriva acestor rapoarte de control, existând doar obiecțiuni, legiuitorul nemanifestându-și intenția de a exista o cale de atac în privința acestora. Legea nr. 317 nu se completează cu legea generală în domeniu. Cu privire la capătul de cerere privind anularea răspunsului la plângerea prealabilă, consideră că acesta este inadmisibil, întrucât din interpretarea articolelor 1, 8 și 7 rezultă că răspunsul dat la plângerea prealabilă nu este un act administrativ, pentru că persoana vătămată formulează plângere prealabilă împotriva unui act administrativ pe care ulterior îl poate ataca în contencios administrativ . Prin urmare, răspunsul la plângerea prealabilă nu este un act administrativ în sensul legii.

Având cuvântul, reprezentantul reclamantului arată că, în ceea ce privește excepția prescripției dreptului material la acțiune invocată de partea adversă în considerarea dispozițiilor art. 11 lit. c din Legea contenciosului administrativ, apreciază că această dispoziție nu este aplicabilă atât timp cât acțiunea și precizările s-au încadrat în termenul prevăzut de art. 11 alin. (1) lit. a, respectiv 6 luni de la

comunicarea răspunsului la plângerea prealabilă. Art. 11 lit. c ar fi fost aplicabil în ipoteza în care ar fi existat un refuz de soluționare, ceea ce nu este cazul în prezenta speță. Se poate observa că hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii a fost publicată la data de 8 ianuarie pe site-ul C.S.M., formulând plângere prealabilă la data de 20 ianuarie. Arată faptul că nicăieri în acest dosar A_____ A_____ A_____ nu a făcut dovada comunicării hotărârii, așa cum nu a fost comunicată nici hotărârea prin care a fost soluționată plângerea prealabilă. Faptul că a atacat răspunsul la plângerea prealabilă este o urmare a faptului că hotărârea nu a fost comunicată procedural, conform legii contenciosului și a dreptului comun, înțelegând să conteste ce cunoștea și ce i-a fost adus la cunoștință de autoritatea emitentă. La data de 15 decembrie Plenul C.S.M. s-a pronunțat cu privire la plângerea prealabilă formulată la data de 20 ianuarie, în sensul respingerii acesteia. Imediat după afișarea pe site a formulat acțiune în anulare, însă hotărârea nu a fost niciodată comunicată Direcției Generale Anticorupție. La data de 7 ianuarie a venit doar pe e-mail un răspuns al Consiliului Superior al Magistraturii, unde se arată pe larg motivele pentru care a fost respinsă plângerea prealabilă, sens în care, în termen de 30 de zile de la acest răspuns, a formulat precizarea, atacând și răspunsul la plângerea prealabilă. Așadar, termenul nu poate curge decât de la data de la care Direcția Națională Anticorupție a luat la cunoștință de soluționarea plângerii prealabile. În nici un caz termenul nu poate fi apreciat după cum arată partea adversă, întrucât plângerea fusese deja înregistrată și pusă pe ordinea de zi, A_____ A_____ A_____ neavând altă opțiune decât a o admite sau a o respinge, neputând să o lase nesoluționată. În subsidiar, apreciază că este cel puțin în ipoteza prevăzută de art. 11 alin. (2), care prevede că pentru motive temeinice, cererea poate fi introdusă în termenul prevăzut de alin. (1), dar nu mai târziu de 1 an de la data comunicării actului, data luării la cunoștință, data introducerii cererii. Or, art. 11 practic prevede două categorii de termene, cel de prescripție de 6 luni și cel de decădere de 1 an, cel de decădere fiind o excepție și devenind aplicabil atunci când există motive temeinice. Motivele temeinice sunt reprezentate de faptul că plângerea fusese deja înregistrată la CSM, iar hotărârea nr. 225 a fost publicată la 8 ianuarie, nefiind comunicată. În privința comunicării unui act administrativ, arată faptul că simpla publicare pe site a hotărârii atacate nu echivalează cu o comunicare în sens procedural întrucât, conform art. 28 din Legea nr. 554/2004, aceasta se completează cu dispozițiile dreptului comun. Legile 554 și 317 nu prevăd o normă specială în privința comunicării, motiv pentru care devin aplicabile dispozițiile Codului de procedură civilă privind comunicarea. În cazul de față, cele două hotărâri nu au fost comunicate procedural părții reclamante, motiv pentru care termenul de decădere de 1 an curge de la data introducerii plângerii prealabile, când s-ar putea presupune că Direcția Generală Anticorupție a cunoscut cuprinsul Hotărârii nr. 225 a Consiliului Superior al Magistraturii. Dincolo de teoria comunicării actului, motivele devin temeinice prin aceea că, în conformitate cu dispozițiile art. 14 și 15 ale Regulamentului Consiliului Superior al Magistraturii, plângerea prealabilă se putea soluționa doar de plen, în prezența a cel puțin 15 membri. Or, prima ședință a fost la data de 11 februarie 2020, când plângerea prealabilă nu se afla pe ordinea de zi, motiv pentru care s-ar putea admite aplicabilitatea art. 11 lit. c. însă, în interiorul termenului prevăzut de acest articol, la 30.04.2020, plângerea a fost înregistrată pe ordinea de zi, astfel încât DNA a considerat rezonabil că CSM urmează a analiza această plângere prealabilă. La ședința din 30.04.2020 s-a amânat discutarea plângerii. La 28.05.2020, CSM a decis trimiterea la comisia de specialitate a CSM pentru a se pronunța asupra plângerii prealabile. Raportat la succesiunea acestor activități se poate trage concluzia că sunt incidente dispozițiile art. 11 alin. (2) pentru că au existat motive temeinice de a nu formula în termenul prevăzut de art. 11 lit. c, întrucât motivele rezonabile de a cunoaște modul de soluționare al acestei plângeri prealabile persistau. Scopul plângerii prealabile este chiar evitarea chemării în judecată, or, în cauză nu există un refuz de soluționare, dimpotrivă, motivele amânării fiind strâns legate de soluționarea plângerii prealabile. Din moment ce plângerea prealabilă era pe ordinea de zi a Plenului CSM, nu exista nici o posibilitate legală ca plângerea prealabilă să nu fie soluționată. În consecință consideră neîntemeiată excepția prescripției. Cu privire la excepția inadmisibilității pe motivul că hotărârea CSM nu ar produce efecte juridice, raportul Inspecției Judiciare și Hotărârea nr.

225 a Consiliului Superior al Magistraturii produc efecte juridice imediate. Însuși CSM a luat acest raport și l-a depus la CJUE în susținerea cererii sale privind SIIIJ. Sub acest aspect, apreciază că nu se impune excepția inadmisibilității. Cu privire la excepția inadmisibilității invocată cu privire la precizări, partea adversă susține că nu ar exista o cale de atac împotriva răspunsului la plângerea prealabilă. Atât timp cât Hotărârea nr. 225 reprezintă invariabil un act administrativ și nu se încadrează în excepțiile prevăzute la art. 5 din Legea contenciosului administrativ, aceasta poate fi atacată. Nu are relevanță faptul că Legea nr.317 nu prevede o cale separată de atac împotriva acestui tip de hotărâri, cât timp nu se încadrează în excepțiile prevăzute de la art. 5 din Legea contenciosului administrativ. Partea adversă consideră că nu ar fi nici o procedură de urmat în cauză, or acest lucru nu poate fi reținut, întrucât Legea nr. 317 se completează cu Legea contenciosului administrativ, care prevede o cale de atac. De altfel, negarea unei căi de atac aduce atingere art. 21 din Constituția României. Arată faptul că a atacat ceea ce a putut ataca, întrucât hotărârea nu a fost comunicată. Plenul CSM însuși nu a respins plângerea prealabilă având în vedere o eventuală prescripție sau inadmisibilitate, ci a fost respinsă ca neîntemeiată. Din răspunsul comunicat nu sunt reținute decât motive de temeinicie. Pentru aceste motive, solicită respingerea excepției inadmisibilității.

Reprezentantul pârâtului învederează instanței faptul că se face o confuzie de către partea reclamantă între instituția tardivității și cea a prescrierii, cele două instituții având reglementări și consecințe diferite. Cu privire la necomunicarea hotărârii, arată faptul că există o procedură specială în regulamentul aprobat prin Hotărârea nr. 1027/2012, care la art. 65 alin. 3 spune că hotărârea se publică pe site-ul Inspecției Judiciare și a Consiliului Superior al Magistraturii și atât. Nu există posibilitatea ca o instanță sau o unitate de parchet să atace măsurile de control ale C.S.M., întrucât instanța s-ar substitui organelor de control care au independență operațională. Pentru aceste motive solicită în principal admiterea excepției prescripției și, în subsidiar, admiterea excepției inadmisibilității.

Curtea reține pricina spre soluționare.

CURTEA

Deliberând asupra cauzei civile de față,

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel București – Secția a VIII-a C _____ Administrativ și Fiscal la data 21.12.2021, sub nr. _____, reclamantul B _____ B _____ - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție, în contradictoriu cu pârâtul A _____ A _____ A _____ A _____, a solicitat anularea Hotărârii Plenului C.S.M. nr. 225/15.10.2019, prin care s-a hotărât aprobarea Raportului Inspecției Judiciare nr. 5488/IJ/2501/DIJ/1365/DIP/2018 privind „respectarea principiilor generale care guvernează activitatea autorității judecătorești în cauzele de competența Direcției Naționale Anticorupție vizând magistrați sau în legătură cu acestea” și a Raportului Inspecției Judiciare nr. 5488/IJ/2501/DIJ/1365/DIP/2018 privind „respectarea principiilor generale care guvernează activitatea autorității judecătorești în cauzele de competența Direcției Naționale Anticorupție vizând magistrați sau în legătură cu acestea”, în partea care analizează legalitatea și temeinicia efectuării actelor de urmărire penală de către Direcția Națională Anticorupție în cauzele cu magistrați (Capitolul III și Capitolul V pct. V.1.2 din raport).

În motivarea cererii sale, reclamantul arată că, prin Ordinul Inspectorului-Şef al Inspecției Judiciare nr. 81/30.07.2018 s-a dispus efectuarea, în comun, de către inspectorii de la direcțiile de inspecție judiciară pentru procurori și pentru judecători, a unui control tematic vizând „respectarea principiilor generale care guvernează activitatea autorității judecătorești în cauzele de competența Direcției Naționale Anticorupție vizând magistrați sau în legătură cu acestea”. Prin ordinele nr. 102/01.10.2018 și nr. 28/06.02.2019 Inspectorul-Şef al Inspecției Judiciare a dispus extinderea perioadei de efectuare a verificărilor. În urma efectuării controlului, a fost întocmit un raport cuprinzând două secțiuni: cea

referitoare la activitatea de urmărire penală, corespunzător verificărilor efectuate de Direcția Inspecției pentru Procurori, și cea referitoare la activitatea de judecată, corespunzător verificărilor efectuate de Direcția Inspecției pentru Judecători. Prin raportul menționat au fost formulate numai 3 propuneri care vizează activitatea Ministerului Public și 5 propuneri care vizează activitatea instanțelor. În privința Ministerului Public s-a propus comunicarea raportului către S.I.I.J. „pentru a fi avut în vedere în instrumentarea dosarelor de urmărire penală” (pct. 1), luarea de către Direcția Națională Anticorupție a măsurilor ce se impun în vederea arhivării suporturilor optice vizând măsuri speciale de supraveghere tehnică (pct. 2) și, în final, diseminarea conținutului raportului Inspecției Judiciare la nivelul D.N.A. cu privire la „respectarea dispozițiilor procesual penale care guvernează activitatea de urmărire penală” (pct. 3).

La data de 08.01.2020, pe site-ul Consiliului Superior al Magistraturii a fost publicată Hotărârea Plenului C.S.M. nr. 225/15.10.2019 prin care, cu majoritate de voturi (10 voturi pentru, 8 voturi împotriva și 1 vot nul), s-a aprobat Raportul Inspecției Judiciare nr. 5488/IJ/2501/DIJ/1365/DIP/2018 privind „respectarea principiilor generale care guvernează activitatea autorității judecătorești în cauzele de competența Direcției Naționale Anticorupție vizând magistrați sau în legătură cu acestea”.

Considerentele Hotărârii Plenului CSM nr. 225/15.10.2019, fără să facă vreo referire la propunerile Inspecției Judiciare vizând activitatea instanțelor în cauzele cu magistrați, au reținut că următoarele aspecte pretins constatate în activitatea Direcției Naționale Anticorupție ar reprezenta „factori de presiune asupra judecătorilor, cu consecințe directe în ceea ce privește înfăptuirea actului de justiție:” 1) durată nejustificată a cercetărilor în numeroase dosare, datorată în principal lipsei de ritmicitate în efectuarea urmăririi penale, corelată cu perioade de inactivitate; 2) procurorii Direcției Naționale Anticorupție ar fi încălcat normele de procedură penală cu ocazia efectuării urmăririi penale atât în dosarele soluționate, cât și în cele aflate în curs de soluționare declinate la S.I.I.J. (hotărârea Plenului nu individualizează însă anumite dosare); 3) existența unor cereri de preluare a unor dosare de către structura centrală a DNA „în raport de modul de soluționare de către judecător a cererii de prelungire a măsurilor de supraveghere tehnică vizând alți magistrați”; 4) formularea de comentarii inadecvate cu privire la soluțiile pronunțate de judecători în acte îndeplinite/întocmite de procurori DNA; 5) „tehnica sesizărilor din oficiu, cu precădere împotriva judecătorilor și cercetarea lor pentru soluțiile dispuse în diferite cauze”; 6) „soluționarea în _____ în nelucrare uneori o perioadă foarte mare de timp, înaintea operaționalizării S.I.I.J.”.

Împotriva Hotărârii Plenului CSM nr. 225/15.10.2019 B _____ B _____ - Direcția Națională Anticorupție a formulat plângere prealabilă, prin care s-a solicitat revocarea actului administrativ.

În ședința din data de 15.12.2020 Plenul C.S.M. a hotărât, cu majoritate de voturi, respingerea plângerii prealabile formulate de Direcția Națională Anticorupție împotriva Hotărârii nr. 225/15.10.2019.

Reclamantul a arătat că, sunt nelegale actele administrative atacate, acestea fiind emise cu depășirea competenței prevăzută de lege pentru Plenul Consiliului Superior al Magistraturii și pentru Inspecția Judiciară.

Astfel, atribuțiile Plenului C.S.M. sunt prevăzute la Secțiunea a II-a din Capitolul IV al Legii nr. 317/2004 privind A _____ A _____ A _____, republicată (articolele 35-39). Potrivit normelor menționate, Plenul CSM are atribuții clar determinate în domeniul carierei judecătorilor și procurorilor (art. 35), în domeniul admiterii în magistratură, evaluării, formării și examenelor judecătorilor și procurorilor (art. 36), în domeniul organizării și funcționării instanțelor și parchetelor (art. 37), în domeniul adoptării, publicării și avizării unor acte cu caracter normativ sau în domeniul sesizării ministrului justiției în vederea inițierii sau modificării unor acte normative în domeniul justiției (art. 38). În final, potrivit art. 39 din Legea nr. 317/2004, republicată, Plenul C.S.M. are și

atribuția de a numi secretarul general și personalul cu funcții de conducere din aparatul Consiliului Superior al Magistraturii.

Întrucât Hotărârea Plenului CSM nr. 225/15.10.2019 și Raportul Inspecției Judiciare nr. 5488/IJ/2501/DIJ/1365/DIP/2018 se referă la modul în care a fost efectuată activitatea de urmărire penală de către Direcția Națională Anticorupție în cauzele cu magistrați, reclamantul apreciază că în privința hotărârii C.S.M. atacată se impune exclusiv verificarea respectării dispozițiilor art. 37 din Legea nr. 317/2004, normă care se referă la atribuțiile Plenului C.S.M. în domeniul organizării și funcționării instanțelor și parchetelor. Se observă însă că atribuțiile Plenului C.S.M. referitoare la organizarea și funcționarea instanțelor și parchetelor, astfel cum sunt prevăzute de lege, nu au absolut nicio legătură cu verificarea modului în care a fost efectuată urmărirea penală de către procurorii DNA în cauzele cu magistrați, dispozițiile art. 37 lit. a) - d) din Legea nr. 317/2004 vizând aspecte strict administrative (convocarea adunărilor generale, aprobarea listei localităților care fac parte din circumscripțiile judecătoriilor, elaborarea/avizarea proiectelor de buget și orice alte atribuții stabilite prin lege sau regulament).

Nici Regulamentul de organizare și funcționare a C.S.M., aprobat prin H.C.S.M. nr. 326/2005, aflat în vigoare la data dispunerii controlului prin Ordinul nr. 81/2018 al Inspectorului-Şef al Inspecției Judiciare, nu prevede vreo atribuție a Plenului CSM în sensul de a dispune verificarea legalității actelor de urmărire penală în dosare concrete sau de a face constatări cu privire la legalitatea sau temeinicia unor acte de urmărire penală efectuate de procurori.

În ceea ce privește atribuțiile inspectorilor judiciari, se arată că, potrivit dispozițiilor art. 74 alin. 1 lit. c) din Legea nr. 317/2004, republicată, normă în vigoare la data controlului, „inspectorii judiciari au următoarele atribuții; [...] c) efectuează verificări la parchete în legătură cu respectarea normelor procedurale privind primirea și înregistrarea lucrărilor; repartizarea dosarelor pe criterii obiective, continuitatea în lucrările repartizate și independența procurorilor, respectarea termenelor, redactarea și comunicarea actelor informează Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii, formulând propuneri adecvate”.

Deși temeiul juridic al verificărilor nu a fost menționat în Raportul de control al Inspecției Judiciare nr. 5488/LF/2501/DIJ/1365/DIP/2018, analizând, totuși, conținutul acestuia, se poate deduce că, verificările efectuate de inspectorii judiciari din cadrul Direcției Inspecției pentru Procurori și din cadrul Direcției Inspecției pentru Judecători pot fi subsumate dispozițiilor art. 74 alin. 1 lit. b) - d) din Legea nr. 317/2004, republicată. Raportul și propunerile nu au fost însă prezentate secțiilor competente să aprecieze asupra legalității și temeiniciei controlului, fiind astfel încălcată legea.

Reclamantul a arătat că, Plenul C.S.M nu a fost legal sesizat de către Inspecția Judiciară, astfel că acesta a adoptat o hotărâre nelegală, într-un domeniu care excede competenței sale.

Așa cum rezultă din coroborarea tuturor normelor de la art. 74 din Legea nr. 317/2004, norme care alcătuiesc baza materiei în privința atribuțiilor inspectorilor judiciari, lucrările Inspecției Judiciare se realizează distinct în privința judecătorilor și procurorilor, rapoartele trebuind a fi prezentate fie Secției pentru procurori, fie Secției pentru judecători din cadrul CSM. În aceste condiții, rezultă că lipsește baza legală pentru însăși dispunerea unui control comun de către Șeful Inspecției Judiciare, cu consecința întocmirii în mod nelegal a unui raport comun al Direcției de Inspecție pentru Procurori și Direcției de Inspecție pentru Judecători, cele două structuri având obligația legală să prezinte propriul raport secției corespunzătoare din cadrul CSM.

Dispunerea unui control comun a fost mijlocul faptic (însă nelegal), prin care s-a știrbit dreptul legal al Secției pentru procurori din cadrul CSM de a aprecia, conform competenței sale prevăzută de lege, asupra concluziei și propunerilor inspectorilor judiciari referitoare la activitatea Direcției Naționale

Anticorupție, dar și asupra obiecțiilor formulate de către Direcția Națională Anticorupție. Cu alte cuvinte, dispunerea unui control comun a avut ca scop eludarea dispozițiilor legale privind competența secțiilor din cadrul C.S.M., având în vedere că raportul și propunerile nu au fost prezentate fiecăreia dintre secțiile competente să aprecieze asupra legalității și temeiniciei controlului.

Reclamantul a apreciat că, nu s-ar putea susține faptul că Hotărârea Plenului C.S.M. ar fi fost adoptată pe fondul atribuțiilor Plenului în domeniul carierei judecătorilor și procurorilor, în contextul unor pretinse verificări pentru apărarea independenței judecătorilor în condițiile art. 30 din Legea nr. 317/2004, întrucât această procedură presupune sesizarea expresă de către Plen a Inspecției Judiciare, pentru efectuarea de verificări în sensul menționat (conform art. 74 alin. 1 lit. g din Legea nr. 317/2004), lucru care nu s-a întâmplat în speță. Pe de altă parte, astfel cum rezultă din conținutul raportului Inspecției Judiciare, verificările inspectorilor judiciari nu au avut ca obiect cercetarea vreunei situații de încălcare a independenței, ci verificarea respectării legii cu ocazia efectuării actelor de urmărire penală în cauzele cu magistrați.

În materia apărării independenței sistemului judiciar atribuțiile Plenului C.S.M. nu sunt depline, din practica acestei autorități putându-se constata că inclusiv în materia apărării independenței există o respectare a principiului separației carierelor. În acest sens, reclamantul a exemplificat cu faptul că, pe ordinea de zi a Secției pentru judecatori soluționată la data de 23.07.2020, la punctul 12, a fost înregistrat raportul Inspecției Judiciare nr. 20-2328 privind posibila afectare a independenței puterii judecătorești care viza doar magistrații judecatori, Secția pronunțându-se pe fondul acestui raport și nu prin declinarea competenței de soluționare în favoarea Plenului C.S.M.

În ceea ce privește competența secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii de a aproba rapoartele inspecției judiciare privind activitatea instanțelor și parchetelor, fie că aceste rapoarte vizează o instanță sau un parchet individual determinate, fie că vizează modul de soluționare și/sau derulare a activității într-un anumit tip de cauze, reclamantul a adus exemple suplimentare și a arătat că, prin Hotărârea nr. 864/11.10.2018 Secția pentru judecatori s-a pronunțat cu privire la „Raportul Inspecției Judiciare nr. 2195/IJ/1046/DIJ/2018 privind eficiența managerială și modul de îndeplinire a atribuțiilor ce decurg din legi și regulamente, de către conducerea Curții de Apel Bacău”, prin Hotărârea nr. 782/11.07.2018 aceeași secție s-a pronunțat cu privire la aprobarea Raportului Inspecției Judiciare nr. 2741/IJ/1234/DIJ/2017 privind rezultatul activității de monitorizare a dosarelor de mare corupție, existente pe rolul curților de apel și instanțelor arondate, precum și al Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar prin Hotărârea nr. 872/18.06.2020 Secția pentru judecatori a dispus restituirea Raportului Inspecției Judiciare nr. 19-1471/2019 privind controlul tematic având ca obiectiv verificarea modului de respectare a termenelor procedurale privind regularizarea cererii de chemare în judecată și stabilirea primului termen de judecată.

În mod corelativ, Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii a emis Hotărârea nr. 90/28.01.2020, prin care a aprobat Raportul Inspecției Judiciare privind rezultatul verificărilor efectuate în cadrul controlului tematic la parchetele de pe lângă judecătorii și tribunale din cadrul Ministerului Public privind modul de instrumentare a cauzelor având ca obiect infracțiunile de lipsire de libertate, omor sau alte infracțiuni contra vieții, fapte investigate în contextul sesizărilor unor cazuri de dispariție de persoane, Hotărârea nr. 390/05.07.2018, prin care Secția pentru procurori a aprobat Raportul Inspecției Judiciare nr. 2842/_____/2018 privind verificarea eficienței manageriale și a modului de îndeplinire a atribuțiilor ce decurg din legi și regulamente de către conducerea Serviciului Teritorial Bacău al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism sau Hotărârea nr. 417/11.09.2018, prin care aceeași secție a aprobat Raportul Inspecției Judiciare nr. 2316/IJ/590/DIP7/2018 având ca obiect "controlul tematic la Secția judiciară a Direcției Naționale Anticorupție privind situația achitărilor definitive înregistrate în perioada 2016 - semestrul 1/2017".

Faptul că, inspectorii judiciari aveau obligația să sesizeze secția corespunzătoare din C.S.M., iar nu Plenul, rezultă și din aplicarea de către Inspekția Judiciară a prevederilor art. 75 alin. 1 din Legea nr. 317/2004. Conform normei menționate, în exercitarea atribuțiilor prevăzute la art. 74, inspectorii judiciari au întocmit raportul de inspekție pe care l-au adus la cunoștința parchetului în vederea formulării de obiecțiuni. Inspectorii judiciari au încălcat însă prevederile art. 75 alin. 2 din Legea nr. 317/2004, întrucât nu au înaintat obiecțiunile formulate de Direcția Națională Anticorupție Secției pentru procurori din cadrul C.S.M., în vederea stabilirii măsurilor ce se impun pentru remedierea situației.

Potrivit dispozițiilor art. 75 alin. 3 din Legea nr. 317/2004, „în situația în care apreciază că obiecțiunile sunt întemeiate, secția Consiliului Superior al Magistraturii poate dispune, în scris și motivat, retrimiteră raportului în vederea completării verificărilor, cu indicarea în mod expres a aspectelor ce trebuie constatate”. În cauză, nu numai că obiecțiunile D.N.A. nu au fost înaintate Secției pentru procurori din cadrul C.S.M., în acord cu prevederea legală, dar nici măcar nu s-a ținut cont de ele înainte de redactarea raportului final și aprobarea acestuia de către autoritatea necompetentă.

Dincolo de încălcarea normelor speciale de competență materială a Plenului C.S.M., reclamantul a arătat că, pârâtul a încălcat și normele de competență funcțională prin aceea că s-a substituit organelor judiciare competente să dispună asupra legalității actelor de urmărire penală în dosarele vizate de control (organul judiciar competent fiind ori judecătorul de cameră preliminară ori procurorul ierarhic superior, după caz).

O încălcare a normelor de competență funcțională consideră că s-a realizat și de către Inspekția Judiciară cu prilejul întocmirii Raportului nr. 5488/IJ/2501/DIJ/1365/DIP/2018, în partea care analizează legalitatea și temeinicia efectuării actelor de urmărire penală de către Direcția Națională Anticorupție în cauzele cu magistrați (Capitolul III și Capitolul V pct. V.1.2 din raport). Astfel cum rezultă din prevederile art. 74 alin. 1 lit. c) și d) din Legea nr. 317/2004, competența inspectorilor judiciari este limitată la verificarea respectării normelor de procedură privind primirea și înregistrarea lucrărilor, repartizarea dosarelor pe criterii obiective, continuitatea în lucrările repartizate, respectarea independenței procurorilor, respectarea termenelor stabilite de lege sau de către șefii ierarhici, redactarea și comunicarea actelor de procedură, iar verificarea modului de îndeplinire a atribuțiilor ce decurg din legi și regulamente este subordonată dezideratului bunei funcționări a parchetului. Inspectorii judiciari nu pot face aprecieri cu privire la temeinicia/netemeinicia soluțiilor adoptate sau la oportunitatea efectuării unor acte de urmărire penală, motiv pentru care consideră că se impune anularea acelor părți din raport care cuprind astfel de aprecieri.

În acest context, reclamantul mai arată că, în considerentele Raportului există un întreg capitol denumit încălcarea normelor de procedură de către procurorii care au efectuat urmărirea penală. Pe baza acestor constatări, în capitolul Concluzii se regăsesc afirmații nepermise cu privire la întocmirea unor acte de urmărire penală cu încălcarea legii, fără ca în prealabil să se fi constatat de către organele judiciare competente caracterul nelegal al actelor respective sau de către însăși Inspekția Judiciară vreo abatere disciplinară săvârșită de către procurorul respectiv.

Raportul Inspekției Judiciare apreciază în mod nelegal asupra neîndeplinirii condițiilor pentru autorizarea provizorie a măsurilor de supraveghere tehnică, asupra nelegalității unor ordonanțe prin care s-a dispus delegarea sau asupra nelegalității ordonanței prin care s-a dispus preluarea unei cauze. Or, în condițiile în care potrivit art. 342 Cod procedură penală, verificarea legalității actelor efectuate de organele de urmărire penală reprezintă atribuția exclusivă a judecătorului de cameră preliminară sau a procurorului ierarhic superior, este de natura evidenței că Inspekția Judiciară și-a depășit competența funcțională, intervenind în mod nejustificat în activitatea de urmărire penală.

Prin arogarea acestei competențe nelegale de către Inspekția Judiciară s-a ajuns la situația în care acte de urmărire penală a căror legalitate a fost constatată de judecătorul de cameră preliminară, au fost reținute ca fiind efectuate cu încălcarea dispozițiilor legale.

Subsidiar motivelor de nelegalitate, reclamantul a invocat și netemeinicia considerentelor Hotărârii Plenului C.S.M. nr. 225/2019 și a concluziilor raportului Inspekției Judiciare, în esență, arătând că aprecierile Plenului C.S.M. referitoare la existența unor presiuni sau la încălcarea independenței judecătorilor sunt gratuite și nu se bazează pe niciun aspect factual din raportul de control al inspectorilor judiciari, aceste aspecte nefăcând obiectul controlului dispus, nefiind indicate în cadrul obiectivelor sau statuate în concluziile raportului.

De asemenea, în considerentele hotărârii Plenului C.S.M. există mai multe concluzii care se întemeiază pe o interpretare greșită a prevederilor legale și regulamentare privind efectuarea urmăririi penale, precum și pe preluarea unor constatări greșite ale Inspekției Judiciare, cu ignorarea obiecțiunilor formulate de Direcția Națională Anticorupție.

Ca motive ale netemeinicii hotărârii atacate, reclamantul enunță următoarele aspecte:

a) Concluzii eronate cu privire la faptul că numărul de judecători vizați de activitățile de urmărire penală ar reprezenta un factor de presiune asupra acestora:

Numărul de dosare privind magistrați instrumentat într-un anumit interval este determinat exclusiv de numărul de sesizări primite de procurori, fie de la persoane fizice și juridice, fie de la furnizorii de informații. Direcția Națională Anticorupție nu ar fi putut refuza înregistrarea unei sesizări vizând o potențială infracțiune săvârșită de un judecător pentru a evita ca acesta să resimtă cercetările efectuate ca o formă de presiune.

O analiză obiectivă a constatărilor controlului arată că numărul cauzelor în care sunt judecători indicați în actele de sesizare este mai mic decât cel privind procurori, iar numărul judecătorilor care activează în materie penală este de aproape 5 ori mai mic decât cel al judecătorilor din materie civilă, ceea ce demonstrează că nu a existat în niciun moment intenția de a influența în vreun mod activitatea judecătorilor.

b) Concluzii eronate cu privire la modalitatea în care procurorii s-au sesizat din oficiu:

În cuprinsul hotărârii sunt indicate 29 de dosare în care, pe parcursul celor 4 ani de activitate supuși controlului, procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție s-au sesizat din oficiu cu privire potențiale infracțiuni de corupție sau asimilate infracțiunilor de corupție săvârșite de magistrați. Cu privire la aceste dosare, se arată că tehnica sesizărilor din oficiu împotriva judecătorilor și cercetarea lor pentru soluțiile dispuse în cauze este un fapt inacceptabil, de o gravitate fără precedent, care, fără îndoială, reprezintă un factor de presiune nu doar asupra celor vizați, ci și asupra întregului corp profesional al judecătorilor.

Această concluzie este greșită, în condițiile în care hotărârea nu indică ce dispoziție legală sau regulamentară ar fi fost încălcată de către procurori cu ocazia întocmirii proceselor verbale de sesizare din oficiu.

Potrivit prevederilor art. 292 C. proc. pen., organul de urmărire penală este obligat să se sesizeze din oficiu ori de câte ori primește informații cu privire la posibila săvârșire a unei infracțiuni, indiferent de calitatea autorului. Din analiza celor 29 de dosare nominalizate în cuprinsul hotărârii se constată că sesizările din oficiu au vizat săvârșirea unor fapte prevăzute de legea penală, nu soluțiile dispuse, iar existența indiciilor cu privire la posibila săvârșire a unor infracțiuni a fost confirmată de judecătorii de cameră preliminară care au autorizat măsuri de supraveghere tehnică în aceste cauze. Raportat la

numărul total de magistrați și la perioada îndelungată care a fost supusă controlului și în contextul fenomenului infracțional de ansamblu care _____ Naționale Anticorupție, numărul dosarelor în care procurorii s-au sesizat din oficiu nu reprezintă o anomalie, ci o reflectare a faptului că există corupție în toate domeniile societății, inclusiv în rândul magistraților.

În măsura în care plenul Consiliului Superior al Magistraturii intenționează instituirea unor imunități procesuale suplimentare în ceea ce privește investigarea infracțiunilor săvârșite de judecători, aceasta se poate realiza exclusiv printr-o intervenție legislativă, nu prin adoptarea unei hotărâri care să interzică sesizarea din oficiu a organelor de urmărire penală cu privire la această categorie de persoane.

c) Concluzia greșită că solicitarea de la instanța de judecată a unor înscrisuri din dosare poate reprezenta un potențial factor de presiune:

Potrivit art. 169 Cod de procedură penală organul de urmărire penală sau instanța are obligația să ridice obiectele și înscrisurile ce pot servi ca mijloc de probă în procesul penal, nefiind exceptate de la această procedură dosarele instanțelor. Solicitarea transmiterii "pentru studiu" este în fapt o solicitare legală de înaintare a înscrisurilor ce pot ajuta la stabilirea situației de fapt având în vedere că sesizările vizau acele cauze iar măsura s-a justificat prin necesitatea verificării aspectelor reclamate în actul de sesizare și care nu puteau fi verificate altfel.

Aprecierea procurorilor inspectori că, în acest fel s-ar fi pus presiune pe judecători este nefondată, dovadă că niciun judecător nu a formulat plângere în care să reclame o astfel de împrejurare. În plus, se precizează faptul că, au fost solicitate dosare deja soluționate, astfel că în mod obiectiv nu exista o presiune asupra judecătorului, în acest sens putând fi exemplificate dosarele nr. 157/P/2014, 249/P/2015, 88/P/2013, 133/P/2016 sau 85/P/2018 înregistrate la DNA - Serviciul Teritorial B_____.

Îndeplinirea unor acte de urmărire penală, pentru a căror efectuare procurorul este competent conform legii, nu poate afecta independența judecătorilor. A admite contrariul, așa cum a făcut-o hotărârea atacată, ar însemna că orice procuror care este investit cu o cauză penală în care se reclamă săvârșirea unor infracțiuni de serviciu de către un magistrat, ar trebui să se abțină de la efectuarea oricărui act de urmărire penală, întrucât exercitarea acestor atribuții ar putea constitui o imixtiune în activitatea unui alt magistrat și ar afecta independența sistemului judiciar.

Pe de altă parte, consideră că Inspekția Judiciară sau nou înființata Secție pentru investigarea infracțiunilor din justiție, în instrumentarea cauzelor cu care sunt investiți solicită în mod frecvent dosare în curs de soluționare sau acte din acestea, fără să considere acest fapt o formă de presiune asupra judecătorului sau procurorului la care se află în lucru respectiva cauză.

d) Concluzii eronate cu privire la pretinsa soluționare în _____ de operaționalizarea Secției de Investigare a Infracțiunilor din Justiție:

În cuprinsul hotărârii atacate sunt indicate 28 de dosare privind magistrați, care au fost soluționate în intervalul august - octombrie 2018, anterior operaționalizării SIIJ, iar cu privire la aceste dosare, se arată că suspiciunile asupra modului de lucru al procurorilor din cadrul Direcției Naționale Anticorupție sunt amplificate și de împrejurarea că dosare care au fost lăsate în nelucrare o perioadă mare de timp, după ce anterior se dispuseseră în acestea măsuri de supraveghere tehnică pe durate semnificative, au fost soluționate în _____ această concluzie ca fiind greșită, întrucât se bazează pe o interpretare eronată a datelor supuse analizei.

Așa cum se arată chiar în cuprinsul hotărârii criticate, în perioada supusă controlului Direcția Națională Anticorupție a instrumentat un număr total de 2902 dosare privind magistrați. Raportat la acest număr, media numărului de dosare privind magistrați soluționate în mod uzual într-un interval de 3 luni este de

aproape 200, astfel încât cele 28 de dosare soluționate în cele 3 luni anterior operaționalizării SIIJ nu reprezintă o anomalie și nu pot fundamenta concluzia plenului Consiliului Superior al Magistraturii.

Ritmicitatea urmăririi penale este determinată de numărul total de dosare instrumentate în același timp de către procuror, împrejurare esențială care nu a fost analizată în niciun mod în cuprinsul hotărârii. Un procuror din cadrul Direcției Naționale Anticorupție nu soluționa în perioada vizată de control doar dosarele privind magistrați, ci un număr mult mai mare de dosare având alt specific, iar imposibilitatea de a efectua acte de urmărire penală în acest timp în toate dosarele aflate în lucru reprezintă o împrejurare obiectivă, constatată în mod repetat atât de către Inspekția Judiciară, cât și de către Secția pentru procurori competentă să analizeze activitatea parchetelor.

Utilizarea termenului de suspiciune cu privire la activitatea unui magistrat reprezintă o încălcare a rolului Consiliului Superior al Magistraturii, care trebuie să analizeze dacă într-o situație concretă a existat sau nu o încălcare a legislației, nu să formuleze acuzații nefondate, bazate pe speculații.

e) Interpretarea greșită a prevederilor legale referitoare la comunicarea soluțiilor de clasare:

Hotărârea criticată reține în mod greșit că necomunicarea soluțiilor magistraților indicați în actul de sesizare ar constitui o încălcare a normelor de procedură penală.

Conform dispozițiilor art. 316 alin. 1 Cod de procedură penală, cu denumirea marginală „înștiințarea despre clasare”, ordonanța de clasare „se comunică în copie persoanei care a făcut sesizarea, suspectului, inculpatului sau, după caz, altor persoane interesate”. În condițiile în care în niciunul din dosarele vizate magistrații nu aveau calitatea de persoană care a făcut sesizarea, suspect sau inculpat, legea lasă la aprecierea magistrat, de la caz la caz, identificarea persoanelor interesate, respectiv cele care își pot valorifica vreun drept prin comunicarea soluției de clasare.

În condițiile în care clasarea se dispune anterior efectuării în continuare a urmăririi penale, întrucât cercetările au vizat exclusiv fapta și nu o anumită persoană (chiar dacă aceasta este indicată în actul de sesizare), în mod constant practica organelor de urmărire penală ordonanța de clasare nu se comunică, de regulă, persoanei menționate în actul de sesizare dacă aceasta nu are un interes procesual specific în cauză. Întrucât împotriva persoanei nu au fost formulate acuzații, aceasta nu poate avea un interes procesual în dovedirea propriei nevinovății. Această interpretare a fost adoptată și aplicată unitar, în toate dosarele în care s-a adoptat soluția de clasare in rem, indiferent de calitatea persoanei indicate în actul de sesizare.

Conceptul de „magistrați vizați de cercetări” folosit în cuprinsul hotărârii nu are un corespondent procesual penal, în condițiile în care, în niciunul din dosarele menționate, cercetările nu au vizat persoanele magistraților ci anumite fapte, împrejurarea că numele unor magistrați sunt indicate în plângeri/denunțuri nu înseamnă că au fost efectuate cercetări față de aceștia.

f) Interpretarea greșită a prevederilor legale referitoare la începerea urmăririi penale in rem:

În motivarea hotărârii criticate se arată și că, dispunerea unei soluții de clasare fără a dispune anterior începerea urmăririi penale in rem ar reprezenta în toate situațiile o încălcare a normelor de procedură penală. Această afirmație greșită, în condițiile în care, potrivit prevederilor art. 315 alin. 1 lit. a Cod procedură penală, clasarea se dispune când nu se poate începe urmărirea penală, întrucât nu sunt întrunite condițiile de fond și de formă esențiale ale sesizării.

În cuprinsul hotărârii nu se realizează o analiză a cauzelor la care se face referire, pentru a stabili dacă în acele situații erau îndeplinite condițiile esențiale ale sesizării și se putea dispune începerea urmăririi penale in rem. În cuprinsul obiecțiunilor formulate de Direcția Națională Anticorupție la raportul de inspekție au fost indicate situații concrete în care urmărirea penală nu putea fi începută datorită faptul

că actul de sesizare nu îndeplinea condițiile prevăzute de Codul de procedură penală astfel încât reținerea unei încălcări în cadrul raportului era netemeinică, spre exemplu în dosarul penal nr. 13/P/2016 înregistrat la DNA - Serviciul Teritorial Bacău sau în dosarul penal 80/P/2015 înregistrat la DNA - Serviciul Teritorial B_____.

g) Interpretarea greșită prevederilor legale referitoare la modul în care procurorii dispun delegarea efectuării unor acte de urmărire penală către poliția judiciară:

Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a reținut că, precizarea generală a tipurilor de activități pe care urmează să le efectueze ofițerul de poliție nu ar corespunde exigențelor legale, deși dispozițiile art. 324 alin. 3 C.pr.pen. nu cuprind nicio condiție expresă în acest sens, iar practica judiciară a reținut că „chiar dacă ordonanțele sunt formulate în termeni generali acestea acoperă cerința de legalitate a actelor realizate în baza delegării” (încheierea nr. 56/2018 a Curții de Apel B_____, încheierea CP / 26.10.2017 a Curții de Apel B_____, încheierea CP/ 01.03.2017 a Curții de Apel B_____).

În același context, plenul a reținut emiterea unor astfel de ordonanțe de delegare (intitulate în mod greșit în alb) ar permite întocmirea de lucrări cu date false, concluzie lipsită de logică și care nu se întemeiază pe nicio constatare a inspectorilor judiciari, ci reprezintă o speculație inadmisibilă atunci când se analizează activitatea unor magistrați.

h) Preluarea unor constatări de fapt greșite din raportul Inspecției Judiciare:

Raportul Inspecției Judiciare cuprinde mai multe constatări de fapt care nu corespund realității și care au fost indicate în obiecțiunile formulate de Direcția Națională Anticorupție, însă acestea au fost ignorate, împrejurările nerealabile fiind preluate în motivarea hotărârii criticate. În acest sens, se exemplifică:

- cu privire la dosarul nr. 64/P/2017 al Serviciului Teritorial Bacău s-a menționat că, nu s-a început urmărirea penală în rem, deși o asemenea ordonanță a fost emisă de procurorul de caz la data de 05.06.2017 și a fost atașată obiecțiunilor transmise Inspecției Judiciare;

- cu privire la soluțiile de clasare adoptate în dosarele nr. 85/P/2014 și 58/P/2012 ale DNA- Serviciul Teritorial B_____ s-a reținut o încălcare a dispozițiilor legale prin faptul că motivarea este contradictorie raportat la temeiul soluției de clasare aspect care este combătut factual de faptul că împotriva ordonanței de clasare 58/P/2012 nu s-a formulat plângere în temeiul art. 339 C. proc. pen., având deci o prezumție de temeinicie și legalitate iar în cazul ordonanței de clasare nr. 85/P/2014 prin încheierea l/CCP/09.01.2015 judecătorul de cameră preliminară din cadrul Curții de Apel B_____ a respins ca nefondată plângerea împotriva soluției de clasare;

- cu privire la dosarul 18/P/2011 al Serviciului Teritorial B_____ s-a reținut că, procesele verbale de redare ale unor convorbiri interceptate în baza ordonanțelor provizorii infirmate ulterior de judecătorul de drepturi și libertăți ar fi rămas la dosarul cauzei. În realitate, procesul verbal menționat vizează o convorbire interceptată și înregistrată în baza unui mandat de supraveghere tehnică emis de judecător, nu în baza ordonanței provizorii, împrejurare de asemenea menționată în cuprinsul obiecțiunilor;

- cu privire la dosarul penal nr. 186/P/2014 al Serviciului Teritorial G_____ se reține că nu există dovezi de transmitere a suporturilor optice către DIICOT, deși Inspecție Judiciară i-a fost transmisă adresa nr. 112/II/1/2017 din 08.06.2017, conform căreia Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial G_____ a înaintat către D.I.I.C.O.T. - Structura Centrală un număr de 43 suporturi optice conținând rezultatele obținute în urma exploatării măsurilor de supraveghere tehnică administrate în cursul urmăririi penale. Cu privire la același dosar se reține în cuprinsul raportului că nu există dovezi de punere în executare a măsurilor de supraveghere tehnică dispuse față de „magistrați”, deși în dosar era vizat un singur magistrat și au fost transmise copii ale documentelor care dovedeau punerea în

executare, încheierea nr. _____ din 08.02.2016 de confirmare a ordonanței provizorii nr. 186/P/2014 din 05.02.2016 în care se face trimitere directă la existența procesului-verbal de redare rezumativă a activităților de supraveghere tehnică, aspect ce în mod logic duce la concluzia punerii lor în executare.

Față de toate motivele arătate, reclamantul solicită admiterea acțiunii și anularea actelor administrative conform capetelor de cerere.

În drept, reclamantul și-a întemeiat cererea pe dispozițiile art. 8 alin. (1) și art. 11 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, astfel cum a fost modificată,

În susținerea acțiunii, reclamantul a solicitat încuviințarea probei cu înscrisurile atașate cererii de chemare în judecată, precum și înregistrările ședințelor Plenului CSM din 30.04.2020, 28.05.2020 și 15.12.2020, în care au fost dezbătute aspectele care fac obiectul acțiunii.

La data de 26.01.2021, reclamantul a precizat cererea de chemare în judecată, arătând că, înțelege să conteste și răspunsul Consiliului Superior al Magistraturii la plângerea prealabilă formulată de DNA, solicitând, în consecință, anularea răspunsului nr. 1265/2020, ca fiind neîntemeiat.

A făcut precizarea că, în conformitate cu prevederile art. 7 din Legea nr. 554/2004, Direcția Națională Anticorupție a formulat la data de 20 ianuarie 2020 plângere prealabilă, prin care a solicitat Plenului CSM revocarea Hotărârii nr. 225/15.10.2019, publicată la data de 08.01.2020 pe site-ul instituției, prin care s-a hotărât aprobarea Raportului Inspecției Judiciare nr. 5488/IJ/2510/DIJ/1365/DIP/2018 privind „respectarea principiilor generale care guvernează activitatea Autorității Judecătorești în cauzele de competența Direcției Naționale Anticorupție vizând magistrați sau în legătură cu acesta”.

Plângerea prealabilă a fost înregistrată la A _____ A _____ A _____ A _____ cu numărul 1265/2020, iar răspunsul autorității administrative a fost comunicat DNA la data de 07 ianuarie 2021, pe calea poștei electronice.

A menționat că, motivele pentru care contestă răspunsul la plângerea prealabilă înregistrată la CSM cu numărul 1265/2020 coincid cu acelea expuse pe larg în acțiunea în anulare înaintată instanței.

În drept, cererea a fost întemeiată pe dispozițiile art. 8 alin. 1 teza I din Legea nr. 554/2004.

Legal citat, pârâțul A _____ A _____ A _____ a depus întâmpinare la dosar la data de 23.03.2021, prin care a solicitat admiterea excepției prescripției dreptului material la acțiune, cu consecința respingerii cererii de chemare în judecată ca prescrisă; admiterea excepției inadmisibilității cererii de chemare în judecată, cu consecința respingerii cererii ca inadmisibilă; în subsidiar, respingerea ca neîntemeiată a cererii de chemare în judecată, iar capătul de cerere privind anularea răspunsului la plângerea prealabilă, ca inadmisibil, pentru considerentele următoare:

Pârâțul a arătat că, prin cererea de chemare în judecată, reclamantul Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție a solicitat anularea Hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 225/15.10.2019, a răspunsului transmis de subscrisul la plângerea prealabilă, precum și anularea raportului Inspecției Judiciare nr. 5488/IJ/2501/DIJ/1365/DIP/2018, în partea care analizează legalitatea și temeinicia efectuării actelor de urmărire penală de către Direcția Națională Anticorupție (în continuare DNA) în cauzele cu magistrați (Capitolul III și Capitolul V pct. VI.2 din raport).

Cu privire la excepția prescripției dreptului material la acțiune, s-a arătat în esență următoarele.

Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 225/15.10.2019 a fost publicată pe site-ul instituției la data de 08.01.2020. Direcția Națională Anticorupție a formulat plângere prealabilă în termen, la data de 20.01.2020.

Termenul de 6 luni prevăzut de art. 11 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 a început să curgă de la data de 21.02.2020.

Prezenta cerere de chemare în judecată a fost formulată la data de 21.12.2020.

Termenul de prescripție de 6 luni a fost depășit cu 2 luni, reclamantul putând introduce cererea de chemare în judecată până la data de 23.10.2020.

Prin urmare, având în vedere prevederile art. 11 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ, solicită admiterea excepției prescripției dreptului material la acțiune, cu consecința respingerii cererii de chemare în judecată ca fiind prescrisă.

Cu privire la excepția inadmisibilității, pârâtul a arătat că, în materie procesuală, inadmisibilitatea este sancțiunea procesuală care intervine în cazul efectuării unui act procedural pe care legea îl exclude, nu îl prevede ori îl interzice, sau în cazul exercitării unui drept procesual nerecunoscut ori care a fost epuizat pe o altă cale procesuală, fiind, prin urmare, o cauză de respingere a cererii prin care acestea se valorifică, dar fără a se _____

Potrivit dispozițiilor art. 1 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, „Orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată. Interesul legitim poate fi atât privat, cât și public”.

Actul administrativ este definit prin art. 2 lit. c) din Legea nr. 554/2004 ca fiind „actul unilateral cu caracter individual sau normativ emis de o autoritate publică, în regim de putere publică, în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii, care da naștere, modifică sau stinge raporturi juridice;”

Se observă că raportul de control contestat în prezenta cauză nu a fost urmat de luarea niciunei măsuri împotriva reclamantului, nefiind susceptibil să producă, prin el însuși, niciun efect în privința acestuia.

Astfel, hotărârea atacată, respectiv raportul de control al Inspecției Judiciare, nu dă naștere, nu modifică și nu stinge niciun raport juridic, neconstituind altceva decât expresia rezultatelor unui control derulat potrivit atribuțiilor și principiului independenței operaționale a Inspecției Judiciare.

Cu alte cuvinte, aprobarea raportului de control și a măsurilor propuse prin acesta, de către Plen, nu a dat naștere, la rândul ei, niciunui efect juridic în privința reclamantului, nu a fost succedat de emiterea unui ordin, nu a condus la modificarea sau stingerea vreunui raport de drept în care reclamantul să fi avut calitatea de titular de drepturi și obligații.

În subsidiar, pârâtul a arătat că, în măsura în care se trece peste apărările anterioare, pe fondul cauzei a arătat următoarele:

Hotărârea atacată a fost emisă cu respectarea procedurii prevăzute de lege, dreptul de apreciere al Plenului fiind exercitat fără exces de putere (așa cum este acesta definit de lege), în limitele competențelor prevăzute de lege, fără să fi fost încălcate drepturi prevăzute de lege sau interese legitime ale unității de parchet reclamantă.

Argumentele avute în vedere de Plen la adoptarea hotărârii atacate se regăsesc în cuprinsul acesteia.

De asemenea, se observă că Plenul Consiliului Superior al Magistraturii și-a însușit răspunsul dat de Inspekția Judiciară obiecțiunilor formulate de către Direcția Națională Anticorupție, procedura prevăzută de regulament fiind respectată întocmai.

În ceea ce privește criticile de nelegalitate invocate de reclamant, apreciază că nu pot fi reținute, sens în care aduce următoarele argumente:

Critica potrivit căreia Plenul și-a depășit competențele nu poate fi reținută, raportat la prevederile art. 74 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 317/2004 privind A_____ A_____ ai Magistraturii potrivit cărora „Inspectorii judiciari au următoarele atribuții: h) efectuează orice alte verificări sau controale dispuse de Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, secțiile Consiliului Superior al Magistraturii sau de inspectorul-șef al Inspekției Judiciare, în condițiile legii.”

Obiectivul general anterior menționat a fost extins în mod legal prin ordin al inspectorului-șef, într-o manieră de natură a da consistență verificărilor și de a contura o concluzie a echipei de inspectori cu privire la modul de respectare a principiilor generale și a garanțiilor procesuale de către judecătorii investiți cu dosare în care trimiterea în judecată a magistraților s-a efectuat prin rechizitoriile emise de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Structura Centrală și Structurile Teritoriale.

Având în vedere conținutul larg al obiectivelor stabilite și urmărindu-se a se contura o viziune de ansamblu cu privire la acestea, echipa de inspectori a optat pentru efectuarea unor verificări mixte, constând atât în solicitarea de relații de la Înalta Curte de Casație și Justiție și curțile de apel, cât și în verificări directe, la un număr de 10 instanțe, respectiv: Înalta Curte de Casație și Justiție, Tribunalul București, Curtea de Apel B_____, Tribunalul B_____, Curtea de Apel G_____, Tribunalul G_____, Curtea de Apel Oradea, Tribunalul Bihor, Curtea de Apel Ploiești și Tribunalul Prahova.

Prin urmare, Plenul poate dispune orice fel de control și, pe cale de consecință, poate aproba rapoartele de control ale Inspekției Judiciare. în cauză, față de tematica abordată, raportul aprobat prin hotărârea atacată este unul mixt, care cuprinde concluzii cu privire atât la activitatea DNA, cât și cu privire la activitatea instanțelor care au soluționat dosare instrumentate de DNA.

În acest context, nu se poate susține că Secția pentru procurori era exclusiv competentă să aprobe raportul Inspekției Judiciare, care viza și activitatea instanțelor.

De asemenea, pentru aceleași considerente, apreciază că sunt neîntemeiate criticile privind pretinsa încălcare a prevederilor art. 1 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, potrivit cărora „Cariera judecătorului este separată de cariera procurorului, judecătorii neputând interfera în cariera procurorilor și nici procurorii în cea a judecătorilor”, aceste dispoziții legale nefiind incidente în cauză.

Se observă că Inspekția Judiciară a întocmit raportul în cauză potrivit prevederilor art. 74 din Legea nr. 317/2004, cu modificările ulterioare, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii având competența să aprobe acest raport mixt, astfel cum s-a menționat anterior.

În acest context, nu pot fi reținute criticile reclamantului potrivit cărora au fost încălcate prevederile art. 75 alin. (2) din Legea nr. 317/2004, cu modificările ulterioare, câtă vreme controlul a fost unul mixt, care viza atât activitatea parchetelor, cât și activitatea instanțelor de judecată, după cum s-a arătat anterior. în acest caz, obiecțiunile și răspunsul Inspekției Judiciare la obiecțiuni au fost înaintate Plenului, care era competent să aprecieze asupra acestora, potrivit legii. Prin urmare, nu se poate reține critica potrivit căreia doar Secția pentru procurori era competentă să analizeze raportul Inspekției Judiciare, membrii Secției pentru procurori fiind totodată membri ai plenului, potrivit dispozițiilor art. 3 lit. a) din Legea nr. 317/2004, cu modificările ulterioare.

De asemenea, nu se poate reține faptul că au fost încălcate normele de competență funcțională de către Inspekția Judiciară sau de către Plen, prin concluziile reținute aceste instituții nesubstituindu-se organelor judiciare competente să dispună asupra legalității actelor de urmărire penală în dosarele vizate de control, după cum afirmă în mod eronat reclamantul. Analiza nu a fost făcută din perspectiva atribuției judiciare de verificare a legalității actelor de urmărire penală, ci din punctul de vedere al exercitării atribuției legale de control a Inspekției Judiciare, potrivit art. 74 din Legea nr. 317/2004, cu modificările ulterioare.

Prin urmare, concluziile controlului efectuat nu au afectat actele de urmărire penală într-o cauză concretă, ci au vizat activitatea de ansamblu a Direcției Naționale Anticorupție și consecințele sale asupra independenței puterii judecătorești, neputând fi reținută încălcarea normelor de competență funcțională.

În ceea ce privește capătul de cerere privind anularea răspunsului la plângerea prealabilă nr. 1265/06.01.2021, apreciază că acesta este inadmisibil, raportat la natura juridică a acestui act (care nu este un act administrativ în sensul legii), precum și la prevederile art. 7 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ.

În concluzie, în subsidiar, apreciază că cererea de chemare în judecată având ca obiect anularea Hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 225/2019, respectiv a Raportului Inspekției Judiciare nr. 5488/IJ/2510/DIJ/1365/DIP/2018, este neîntemeiată, reclamantul nerăsturnând prezumția de legalitate a actului atacat.

În consecință, având în vedere întreaga suită de argumente sus prezentată, solicită: admiterea excepției prescripției dreptului material la acțiune, cu consecința respingerii cererii de chemare în judecată ca prescrisă; admiterea excepției inadmisibilității cererii de chemare în judecată, cu consecința respingerii cererii ca inadmisibilă; respingerea cererii de chemare în judecată formulată de Direcția Națională Anticorupție, ca neîntemeiată, iar capătul de cerere privind anularea răspunsului la plângerea prealabilă, ca inadmisibil.

În drept, invocă dispozițiile art. 205-206 din Codul de procedură civilă, republicat, cu modificările ulterioare, precum și toate reglementările la care a făcut trimitere în cuprinsul prezentei întâmpinări.

În dovedire a solicitat proba cu înscrisuri.

La data de 05.04.2021 B _____ B _____ - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție a formulat răspuns la întâmpinarea pârâtului Consiliului Superior al Magistraturii prin intermediul căruia a solicitat instanței să respingă ca neîntemeiate, atât excepțiile procesuale, de procedură și de fond, invocate de acesta prin întâmpinare, cât și apărările pe fondul cauzei, motivat de faptul că excepțiile invocate de intimat prin întâmpinare sunt neîntemeiate.

Analizându-se actele și lucrările dosarului, Curtea reține următoarea situație de fapt:

Prin Ordinul Inspectorului-Şef al Inspekției Judiciare nr. 81/30.07.2018 s-a dispus efectuarea, în comun, de către inspektoari de la direcțiile de inspekție judiciară pentru procurori și pentru judecători, a unui control tematic vizând „Respectarea principiilor generale care guvernează activitatea Autorității Judecătorești în cauzele de competența Direcției Naționale Anticorupție vizând magistrați sau în legătură cu acestea”.

Prin ordinele nr. 102/01.10.2018 și nr. 28/06.02.2019 Inspectorul-Şef al Inspekției Judiciare a dispus extinderea perioadei de efectuare a verificărilor. În urma efectuării controlului, a fost întocmit un Raport cuprinzând două secțiuni: cea referitoare la activitatea de urmărire penală, corespunzător verificărilor efectuate de Direcția Inspekției pentru Procurori, și cea referitoare la activitatea de

judecată, corespunzător verificărilor efectuate de Direcția Inspecției pentru Judecători. Prin raportul menționat au fost formulate numai 3 propuneri care vizează activitatea Ministerului Public și 5 propuneri care vizează activitatea instanțelor.

La data de 08.01.2020, pe site-ul Consiliului Superior al Magistraturii a fost publicată Hotărârea Plenului C.S.M. nr. 225/15.10.2019 prin care, cu majoritate de voturi (10 voturi pentru, 8 voturi împotriva și 1 vot nul), s-a aprobat Raportul Inspecției Judiciare nr. 5488/IJ/2501/DIJ/1365/DIP/2018 privind „respectarea principiilor generale care guvernează activitatea autorității judecătorești în cauzele de competența Direcției Naționale Anticorupție vizând magistrați sau în legătură cu acestea”.

Propunerile Raportului Inspecției Judiciare nr. 5488/IJ/2510/DIJ/1365/DIP/2018, filele 618-725, vol. III dosar, vizează următoarele măsuri:

- „1. Comunicarea raportului către Secția pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție, pentru a fi avut în vedere în instrumentarea dosarelor de urmărire penală.
2. Luarea de către organele și persoanele competente din cadrul DNA a măsurilor care se impun, în vederea arhivării suportilor optici vizând măsuri speciale de supraveghere tehnică.
3. Discutarea în cadrul ședințelor de învățământ profesional descentralizat, la nivelul DNA - Structura Centrală și Structurile Teritoriale, a aspectelor reținute în raport, cu privire la respectarea dispozițiilor procesual penale ce guvernează activitatea de urmărire penală”.

Prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.225/2019, filele 554-617, vol. III dosar, s-a aprobat raportul Inspecției Judiciare nr. 5488/IJ/2510/DIJ/1365/DIP/2018 privind „respectarea principiilor generale care guvernează activitatea Autorității Judecătorești în cauzele de competența Direcției Naționale Anticorupție vizând magistrați sau în legătură cu acestea”.

Prin adresa nr. 1265 din 6.01.2021 emisă de pârâtul A _____ A _____ A _____ A _____ fila 496, vol. III dosar, a fost adus la cunoștința reclamantului că, „urmare plângerii prealabile înregistrată la A _____ A _____ A _____ A _____ sub nr. 1265/2020, prin care Direcția Națională Anticorupție a solicitat revocarea Hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 225/2019, prin care s-a aprobat raportul Inspecției Judiciare nr. 5488/IJ/2510/DIJ/1365/DIP/2018 „respectarea principiilor generale care guvernează activitatea Autorității Judecătorești în cauzele de competența Direcției Naționale Anticorupție vizând magistrați sau în legătură cu acestea, în ședința din data de 15.12.2020, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a respins plângerea prealabilă formulată de Direcția Națională Anticorupție”.

Examinând cu prioritate, în conformitate cu prevederile art. 248 Cod pr. civ., excepțiile invocate de pârât, Curtea a reținut următoarele:

Cu privire la excepția prescripției dreptului material la acțiune, invocată de pârâtul A _____ A _____ A _____ A _____, instanța reține că este întemeiată, urmând a o admite, pentru următoarele considerente:

Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 225/15.10.2019 a fost publicată pe site-ul instituției la data de 08.01.2020. Direcția Națională Anticorupție a formulat plângere prealabilă în termen, la data de 20.01.2020.

Potrivit prevederilor art. 11 din Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ, cu modificările ulterioare, referitor la termenul de introducere a acțiunii, „(1) Cererile prin care se solicită anularea recunoașterea dreptului pretins și repararea pagubei cauzate se pot introduce în termen de 6 luni de la:

- a) data comunicării răspunsului la plângerea prealabilă;

- b) data comunicării refuzului nejustificat de soluționare a cererii;
- c) data expirării termenului de soluționare a plângerii prealabile, respectiv data expirării termenului legii de soluționare a cererii;
- d) data expirării termenului prevăzut la art. 2 alin. (1) lit. h), calculat de la comunicarea actului administrativ emis în soluționarea favorabilă a cererii sau, după caz, a plângerii prealabile.
- (2) Pentru motive temeinice, în cazul actului administrativ individual, cererea poate fi introdusă și peste termenul prevăzut la alin. (1), dar nu mai târziu de un an de la data comunicării actului, data luării la cunoștință, data introducerii cererii sau data încheierii procesului-verbal de conciliere, după caz.
- (2 indice 1) în cazul suspendării, potrivit legii speciale, a procedurii de soluționare a plângerii prealabile, termenul prevăzut la alin. (1) curge după reluarea procedurii, de la momentul finalizării acesteia sau de la data expirării termenului legal de soluționare, după caz, dacă a expirat termenul prevăzut la alin. (2).
- (3) în cazul acțiunilor formulate de prefect, Avocatul Poporului, B_____ B_____ sau Agenția Națională a Funcționarilor Publici, termenul curge de la data când s-a cunoscut existența actului nelegal, fiind aplicabile în mod corespunzător prevederile alin. (2).
- (4) Ordonanțele sau dispozițiile din ordonanțe care se consideră a fi neconstituționale, precum și actele administrative cu caracter normativ care se consideră a fi nelegale pot fi atacate oricând.
- (5) Termenul prevăzut la alin. (1) este termen de prescripție, iar termenul prevăzut la alin. (2) este termen de decădere."

Din interpretarea prevederilor art. 7 alin. (4) și art. 2 alin. (1) lit. h) din aceeași lege, reiese că plângerea prealabilă formulată se soluționează de către autoritatea publică în termen de 30 de zile, termenul de soluționare a plângerii prealabile expirând în cauză la data de 20.02.2020.

Avându-se în vedere dispozițiile legale de mai sus, rezultă că, termenul de 6 luni prevăzut de art. 11 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 a început să curgă de la data de 21.02.2020.

În speță, cerere de chemare în judecată a fost formulată și înregistrată pe rolul Curții de Apel București la data de 21.12.2020.

Prin Decretul nr. 195/2020 al Președintelui României, publicat în Monitorul Oficial al României nr. 212/16.03.2020, Partea I, a fost instituită starea de urgență pe întreg teritoriul țării pe o perioadă de 30 de zile, începând cu data publicării acestuia - 16.03.2020. Starea de urgență a fost prelungită ulterior cu încă 30 de zile potrivit Decretului nr. 240/2020, publicat în Monitorul Oficial al României nr. 311/14.04.2020, Partea I.

Art. 41 din Decretul nr. 195/16.03.2020 privind instituirea stării de urgență pe teritoriul României prevede: „Prescripțiile și termenele de decădere de orice fel nu încep să curgă, iar, dacă au început să curgă, se suspendă pe toată durata stării de urgență instituite potrivit prezentului decret”, iar art. 62 din Anexa nr. 1 la Decretul nr. 240/14.04.2020 privind prelungirea stării de urgență pe teritoriul României prevede: „Prescripțiile, uzucapiunile și termenele de decădere de orice fel, altele decât cele prevăzute la art. 63 alin. (12), nu încep să curgă, iar, dacă au început să curgă, se suspendă pe toată durata stării de urgență”.

Instanța constată că, starea de urgență ce a fost instituită pe teritoriul României a încetat începând cu data de 15.05.2020.

Contrar apărărilor reclamantului, având în vedere cele reținute anterior, instanța constată că, în raport de prevederile art. 11 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 554/2004, termenul de 6 luni pentru introducerea acțiunii, termen ce a început să curgă la data de 21.02.2020 și a fost suspendat pe perioada stării de urgență (16.03. _____ 20 inclusiv), s-a împlinit la data de 23.10.2020, aceasta fiind ultima zi în care se putea introduce prezenta acțiune împotriva Hotărârii nr. 225/15.10.2019 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii.

Așa fiind, reiese că, termenul de prescripție de 6 luni a fost depășit cu 2 luni, reclamantul putând introduce cererea de chemare în judecată până la data de 23.10.2020.

Concluzionând, având în vedere prevederile art. 11 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ, instanța va admite excepția prescripției dreptului material la acțiune, și drept urmare va respinge capetele de cerere privind anulare Hotărâre Plen CSM nr. 225/15.10.2019 și anulare Raport Inspecție Judiciară nr. 5488/IJ/2501/DIJ/1365/DIP/2018 ca fiind prescrise.

Cu privire la excepția inadmisibilității vizând capătul de cerere, așa cum a fost precizat de către reclamant, referitor la anularea răspunsului pârâtului CSM la plângerea prealabilă, înregistrat sub nr. 1265/2020 din 6.01.2021, instanța reține că este întemeiată, urmând a o admite, având în vedere următoarele considerente:

Prin adresa nr. 1265 din 6.01.2021 emisă de pârâtul A _____ A _____ A _____ A _____ fila 496, vol. III dosar, a fost adus la cunoștința reclamantului că, „urmare plângerii prealabile înregistrată la A _____ A _____ A _____ A _____ sub nr. 1265/2020, prin care Direcția Națională Anticorupție a solicitat revocarea Hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 225/2019, prin care s-a aprobat raportul Inspecției Judiciare nr. 5488/IJ/2510/DIJ/1365/DIP/2018 privind „respectarea principiilor generale care guvernează activitatea Autorității Judecătorești în cauzele de competența Direcției Naționale Anticorupție vizând magistrați sau în legătură cu acestea”, în ședința din data de 15.12.2020, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a respins plângerea prealabilă formulată de Direcția Națională Anticorupție”.

Potrivit art. 2 alin. 1 lit. c) din Legea nr. 554/2004:

„act administrativ - actul unilateral cu caracter individual sau normativ emis de o autoritate publică, în regim de putere publică, în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii, care dă naștere, modifică sau stinge raporturi juridice”.

Așadar, pentru ca un act să fie considerat act administrativ, trebuie să îndeplinească în mod cumulativ condițiile prevăzute de lege, respectiv să fie vorba despre un act unilateral, emis de o autoritate publică, în regim de putere publică, în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii, în scopul de a da naștere, a modifica sau stinge drepturi și obligații.

Instanța reține că, adresa nr. 1265 din 6.01.2021 emisă de pârâtul A _____ A _____ A _____ A _____, a cărei anulare se cere de către reclamant, îi lipsește dimensiunea de a da naștere, a modifica sau a stinge raporturi juridice, cu alte cuvinte, de a produce prin ea însăși efecte juridice.

În analiza naturii juridice a unui act administrativ, sunt esențiale efectele juridice pe care acesta le produce, natura măsurilor dispuse în conținutul său, iar nu forma sau denumirea.

Actul administrativ trebuie delimitat de adresele, precizările sau circularele, care nu fac decât să expună o opinie, un punct de vedere, fără a modifica ceva în ordinea juridică existentă, sau să aducă la cunoștința destinatarilor un fapt sau o decizie administrativă.

Așa fiind, avându-se în vedere considerentele de fapt și de drept înveredate mai sus, instanța va reține, raportat la natura juridică a acestei adrese - răspuns, care nu este un act administrativ în sensul legii, că

excepția inadmisibilității este întemeiată, astfel că o va admite și va respinge capătul de cerere, așa cum a fost precizat, referitor la anularea răspunsului pârâtului CSM la plângerea prealabilă, înregistrat sub nr. 1265/2020 din 6.01.2021, ca inadmisibil.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

HOTĂRĂȘTE:

Admite excepția prescripției dreptului material la acțiunea formulată de reclamanta **B** _____ **B** _____ – **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție**, cu sediul în București, sector 1, Calea Ș _____ V _____ nr. 79-81 în contradictoriu cu pârâtul **A** _____ **A** _____ **A** _____ **A** _____, cu sediul în București, sector 6, Calea Plevnei nr.141 B, și respinge capetele de cerere privind anulare Hotărâre Plen CSM nr. 225/15.10.2019 și anulare Raport Inspecție Judiciară nr. 5488/IJ/2501/DIJ/1365/DIP/2018 ca fiind prescrise.

Admite excepția inadmisibilității cu privire la capătul de cerere, așa cum a fost precizat, referitor la anularea răspunsului pârâtului CSM la plângerea prealabilă, înregistrat sub nr. 1265/2020 din 6.01.2021 și respinge acest capăt de cerere ca inadmisibil.

Cu recurs în 15 zile de la comunicare la Înalta Curte de Casație și Justiție, recursul se depune la Curtea de Apel București.

Pronunțată astăzi, 09.04.2021, prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței.

WWW.LUMEAJUSTITIEI.RO